

von Bülow/Kristiansen - Aakjær I Toner ****

Jeppe Aakjærs forfatterskab er et af de mere vægtige i den danske litteratur og det undrer derfor ikke, at mange af hans digte er sat i musik i tidens løb. Hvad der måske er mere særligt er, at mange af de sange, som er blevet til på baggrund af Aakjærs tekster rammer en særlig tone uagtet, at de er skrevet af forskellige komponister. Derfor er der - uden at der foreligger en videre videnskabelig undersøgelse til baggrund herfor - noget, der kunne tyde på, at forfatteren gennem sine tekster er en væsentlig faktor for sangenes endelige udformning. Set i det lys er "Aakjær I Toner" et meget spændende og mere oplagt end måske umiddelbart forventeligt projekt og Bülow/Kristiansens udgivelse en virkelig fin forløsning heraf.

Albummets grundidé er at sangene i sig selv skal stå så klare og rene som muligt, mens de indrammes, suppleres og udfordres af duoens nænsomme kompositoriske tilføjelser og improvisationer. Dette lykkes ganske fornemt, først og fremmest fordi det gøres med en fin sans for variation i det små og med stor respekt for det oprindelige melodiske materiale.

Duoformatet passer meget fint til materialet, og det klæder udgivelsen fornemt, at von Bülow på en stor del af sangene har valgt at spille fløjte. Hun spiller med en klar og distinkt klang, intonerer dygtigt og formår at frasere i god overenstemmelse med instrumentets idiomatik. Kristiansen fremstår med stor autoritet, rytmisk sikkerhed og et dejlig "ukrullet" egalt anslag. Sammenspillet mellem Bülow og Kristiansen er fornemt, blandt andet illustreret i den gradvist "opløste" dialog i deres udgave af "Jeg Bærer Med Smil Min Byrde". Også arrangementerne er mestendels virkelig vellykkede. Til undertegnede personlige favoritter hører i denne sammenhæng bl.a. "Jeg Er Havren", "Spurven Sidder Stum Bag Kvist" og "Alle Mine Længsler" hvor von Bülows supplerende melodi og det kontrapunktiske sammenspil mellem klaver og fløjte smelter meget organisk sammen med Oluf Rings oprindelige melodi.

Endelig er det dejligt også at stifte bekendtskab med nogle af de sange, man sjældnere hører - f.eks. "Kom Mi Bette Kipkal" og "Der Dukker Af Disen". Det er en meget smagfuld plade Bülow/Kristiansen disket op med. Armbevægelserne og variationerne er små, men respekten for materialet lyser stærkt igennem de to musikeres afdæmpede virtuositet.